

Tilgiv dem, der dræbte mig

At leve af tilgivelsen gør det muligt at gå gennem klippe-hårde situationer, ligesom strømme af vand, der i det tidlige forår baner sig vej gennem den endnu frosne jordbund.

At tilgive kan forandre vort hjerte: Hårdhed og strenge domme viger for at give plads til uendelig godhed. Og vi bliver i stand til at søge at forstå mere end at blive forstået.

I december 1976 tog en ung libanesiser ved navn Gassibeh af sted fra Beirut, hvor han studerede, hjem til sin landsby for at fejre jul. På det tidspunkt gennemlevede Libanon krigens kvaler, og den unge mand blev dræbt i et bagholdsangreb på vejen.

Han havde haft en forbavsende forudelse af, hvad der ville ske med ham, og på sit værelse havde han efterladt et brev til sin familie.

Han skrev til dem: »Jeg ser mig selv blive dræbt på vejen, der fører til min landsby. Hvis det sker, vil jeg sige til min mor og mine søstre: Vær ikke bedrøvede. Vi vil mødes igen. Tilgiv dem, der dræbte mig. Må mit blod, blandet med blodet fra alle de ofre,

som er faldet fra alle sider og fra alle religiøse traditioner, blive ofret som prisen for den fred, kærlighed og gensidige forståelse, som er forsvundet fra dette land. Bed, bed og elsk jeres fjender.«

Seks år senere tilbragte to af mine brødre og jeg julen i Libanon, dagen før det store Europæiske nytårsmøde for unge i Rom. Der var stadig krig i det elskede land. Vi besøgte Gassibehs moder.

I den fattige bolig, hvortil hans mor var flyttet, efter hun havde måttet forlade sin landsby, udførte hun i sit indre, hvad hendes søn havde bedt om: Hun havde tilgivet. Hendes ansigt var mærket som en af dem, der var gået så langt som muligt ad denne vej: At tilgive selv dem, som er ansvarlige for tragedierne. Intet er mindre naturligt for det menneskelige hjerte end at bede for ens fjender.

Før vi rejste igen, sang Gassibehs moder og hendes yngste datter foran et stort billede af hendes søn; de sang til Kristus, som forblev ved hendes side i hendes dybeste ulykke. Derefter

løftede hun sine hænder, som et tegn på velsignelse, og gjorde korsets tegn over os.

Fra Bogen: *Gud elsker - ganske enkelt* af Br. Roger af Taizé.

Påskan fejres snart i kirken nær dig. Lad os fejre påske ved at tilgive dem, som har såret os.

Når du vil bede...

Matt. 6,6

Skærm vor undren, og bevar gåden om det sidste svar; lad os tro, at vi er mer end en skal af støv og ler - at du bag ved gådens slør åbner os en anden dør, og at Jesus er den vej, der skal føre os til dig.

Lisbeth Smedegaard Andersen

Herre, giv mig mod, fyld mig med din kærlighed, lad din ånd brænde i mit sind. Send mig dit lys og din sandhed, skænk mig fred og sundhed. Gør min vej lys, og vis mig den vej, jeg skal gå med dig.

Heinz Pangels

April

Jesus Kristus, giv os et beslutsomt hjerte, som i en enkel bøn utrætteligt søger at finde fællesskab med Gud.

Maj

Nådige Gud, evangeliet hjælper os til at forstå disse gode nyheder: Ingen, nej ingen er udelukket hverken fra din kærlighed eller fra din tilgivelse.

Br. Roger af Taizé

Herre, jeg takker dig, fordi jeg ikke behøver bekymre mig. Jeg er i din hånd, jeg er dit barn, du vil sørge for mig. Læg din fred i mit hjerte.

Thala Juul Holm, Fil. 4,6f.

Hvis du vil læse...

... kan jeg varmt anbefale:

»Vejen. Meditativ fordybelse i Johannesevangeliet«

Hvad sker der, hvis man tager én, der er cand. mag. i psykologi og kunsthistorie, uddanner hende(!) til præst og lader hende bruge 20 år på at meditere sig gennem Johannesevangeliet. Og til sidst lader hende bruge 5 år på at skrive en bog om det.

Ja i dette tilfælde med Lene Højholt får vi læsere en helt ubeskrivelig fantastisk bog, som med kærlighed, nærvær og psykologisk indføling beskriver Vejen gennem evangeliet.

Fra disciplenes (og vores) liv i verden, som frygtsomme, usikre og derfor selvoptagede til Jesu glade venner og Faderens elskede børn.

Disciple, der lever uden frygt, men med en bevidst relation til Gud. Den Gud, som giver liv, ja liv i overflod.

Læs selv eller mød Lene Højholt den 8. juli på Rebild efterskole til en berigende Vej gennem Johannes-evangeliet.

Poul A. Beck

Forlaget Borgen
350 sider illustreret
Kr. 329

kontakt

Kirkeblad for 10 danske baptistmenigheder
98. årgang

Udgiver: Baptistkirken i Danmark, Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S, tlf. 32 59 07 08, sekretariat@baptistkirken.dk

Redaktør: Poul A. Beck, Jegstrupvej 61, 8800 Viborg, tlf. 86 61 47 77, beck@paradis.dk

Layout: Henning Nielsen, Venøvej 2, 9400 Nørresundby, tlf. 98 17 74 08, mail2heni@gmail.com

Tryk: V-Print, Holstebro

Eftertryk tilladt med kildeangivelse

Hvem vil have sønnen?

En rig mand og hans søn elskede at samle på sjælden kunst. De havde alt i deres samling fra Picasso til Raphael, og de sad ofte sammen og beundrede de store kunstværker.

Da Golf-krigen brød ud, drog sønnen i krig. Han var meget modig og døde i et slag i et forsøg på at redde en anden soldat. Faderen blev underrettet og sørgede over sin eneste søn.

En måned senere blev der banket på døren. Der stod en ung mand med en pakke. Han sagde: »Du kender mig ikke, men jeg er den soldat, som din søn gav livet for. Han reddede mange liv den dag, og han var ved at bære mig i sikkerhed, da han blev ramt af en kugle i hjertet og døde.

Den unge mand holdt pakken frem. 'Jeg ved, at dette ikke er meget. Jeg er ikke nogen stor kunstner, men jeg tror, din søn ville have ønsket, at du fik dette.«

Faderen åbnede pakken. Det var et portræt af hans søn, malet af den unge mand. Han stirrede forundret på den måde, soldaten havde fået hans søns personlighed i maleriet. Faderen kunne ikke tage øjnene væk fra øjnene på billedet, og hans egne fyldtes med tårer. Han takkede den unge mand og tilbød at betale for billedet. »Nej, nej, jeg kan aldrig betale nok tilbage, for det som din søn gjorde for mig. Det er en gave.«

Faderen hængte portrættet op over kaminen. Hver gang han fik gæster, tog han dem med hen for at se billedet, inden han overhovedet viste dem nogen af de store værker, han havde samlet.

Manden døde nogle måneder senere. Der skulle afholdes en stor auktion over hans malerier og mange indflydelsesrige personer samledes, ivrige efter at købe et af de store kunstværker. På podiet stod maleriet af sønnen. Auktionarius slog hammeren i pulten. »Vi starter med dette billede af sønnen. Hvem vil byde på dette billede?« Der var helt stille.

Så råbte en stemme bag i salen: »Vi vil se de berømte malerier. Spring over det der.« Men auktionarius insisterede: »Vil nogen byde på dette billede? Hvem vil starte? 1000 kr., 2000 kr.?« En anden stemme råbte arrigt: »Vi kom ikke for at se dette maleri. Vi kom for at se Van Gogh'erne, Rembrandt'erne.«

Men auktionarius blev ved: »Sønnen! Sønnen! Hvem vil have sønnen?« Til sidst lød en stemme bagerst i salen. Det var den gartner, som gennem et helt liv havde arbejdet for faderen og hans søn: »Jeg vil gi' 100 kr. for maleriet.« Han var en fattig mand, og det var alt, hvad han havde råd til at give. »Der er budt 100 kr. Hvem vil byde 200 kr.?«

»Giv det til ham for 100 kr. Lad os se

de store værker!« »Der er budt 100 kr. Er der ikke nogen, der vil byde 200 kr.?« Publikum var ved at blive sure. De ville ikke have billedet af sønnen.

Auktionarius lod hammeren falde: »Første, anden, tredje – solgt for 100 kr.!« En mand på anden række råbte: »Og lad os så komme i gang med samlingen!« Auktionarius lagde hammeren fra sig. »Jeg er ked af det, men auktionen er ovre.« »Hvad med malerierne?« »Jeg er ked af det, men da jeg blev hyret til denne opgave, blev jeg fortalt, at der var en hemmelig klausul i testamentet. Kun maleriet af sønnen skulle bortauktioneres. Den, der købte maleriet ville arve alting, altså også malerierne. *Manden som tog sønnen, får alt!*«

Gud gav sin elskede søn på korset for 2000 år siden. »Sønnen, sønnen, hvem vil have sønnen?« Den, der vil have Sønnen, er den, der får alting.

Glædelig påske!

